

de ikke kunne forstaa, hvorledes de skulle stille dette Regnestykke op; de kunne og ville ikke forstaa det, fordi det er stridende mod hele deres Betragtning, hele deres Livsførelse, at de f. Eks. skulle henregne den Stue, de bo i, og det Smør de spise, som en Indtægt, at de skulle opføre dem som skattepligtig Indtægt. De Herrer, der ikke have haft Lejlighed til at befatte sig meget med kommunal Skatteligning, skulle nok komme til at føle, at de ikke faa Tak for, at de have paabyrdet de kommunale Raad med et saa uhyre Arbejde og et saa ørkesløst Arbejde som at gennemgaa, søge Oplysninger om og efterhaanden rette det Utal af fejlagtige Selvangivelser, som de nødvendigvis maa faa. Jeg gentager, at det med absolut Nødvendighed maa paakræves af de kommunale Raad, og desuden kræver jo selve Loven det, at de, naar de faa Selvangivelserne samlede ind, selv om de anse dem for nok saa urigtige, ikke ere berettigede til at lægge dem til Side, men nødte til at optage Undersøgelserne og undergive dem Korrektioner for muligt derigennem at komme til et brugeligt Resultat. Det vil medføre et langt betydeligere Arbejde, end det man kender for Tiden, nemlig at behandle i de kommunale Raad de Skatteklager, som fremkomme over den maaske ofte vilkaarlige, men dog slet ikke saa ret ofte meget uretfærdige Beskatningsmaade, som nu bruges. Eksempelvis kan jeg nævne, at i en af de største og vanskeligste Kommuner her i Landet, som jeg i nogle Aar har staaet i Spidsen for, have vi i Reglen haft Skatteklager fra 3 pCt. af Skatteyderne. Vi have i Reglen fra ca. 3,000 Skatteydere haft 100 Klager, men derimod have vi af Klager til Overinstansen, til Amsraadet — thi selvfølgelig er der i alle Tilfælde, hvor det var berettiget, taget Hensyn til Klagerne — i Gennemsnit kun haft 1 pr. Mille, 1 af 1000, 3 Klager om Aaret af de 3,000 Skatteydere. Men hvad vil Resultatet blive, naar vi komme til Princippet med tvungen Selvangivelse? Den, som gør Selvangivelse og sætter sit Navn under en saadan, har ikke alene Ret til, men er ligefrem pligtig til for sin egen Æres Skyld at hævde denne Angivelses Rigtighed til det yderste, at gøre sit yderste for at faa fremtvungen det Resultat, at den Skattepligt, som bliver ham paalagt, bliver overensstemmende med hans Selvangivelse. Naar nu Selvangivelserne i mangfoldige Tilfælde ville være byggede paa et ravgalt Princip — og det vil i lange Tider ikke kunne undgaas — er det let at se, at man da kommer ind i

Viderværdigheder, som ville give et ganske overordentlig brydsomt Arbejde, saa at de Herrer nok skulle faa at se, at de ikke ville faa Tak, naar de have ført Loven igennem.

Nu vil man maaske sige til mig: det er mærkværdigt, at De kommer med alle disse Indvendinger nu og ikke tidligere. Ja, det er ganske simpelt begrundet deri, at de paagældende Ulemper visselig ikke ere blevne synderligt forøgede ved det Gennemsyn, som Skattekommissionen har givet de Reedtz-Thottske Forslag, men at det samlede Arbejde dog er blevet betydelig forøget derved, at man har tilkoblet Forslaget om en besværlig mellemkommunal Skattelov. Klagen over, at man fremkommer med Indvendinger nu, kunde altsaa ikke være beføjet. Det ligger ganske simpelt deri, at saa længe vi dog havde Ud-sigt til at faa en Reform af vort hele Skattevæsen og navnlig faa en Reform paa det Omraade, som jeg anser for det absolut vigtigste, nemlig de indirekte Skatter — vel at mærke det vigtigste for Befolkningen — kunde man lettere og bedre finde sig i de Ulemper, der nødvendigvis fulgte med. Men nu har man klippet denne Traad over, nu har man endogsaa villet forsøge paa at give Garanti for, at vi ikke faa nogen Toldreform, eller rettere sagt, Garanti imod den Ulykke, man ansaa det for at være, at komme til en Toldreform. Jeg synes nok, at det er at stille Sagen paa Spidsen. Men det skal jeg lade ligge. Jeg for mit Vedkommende skønner ikke, at der ret vel kan være Tale om, at det skulde være en Lyksalighedstilstand at fortsætte med at leve paa den gamle og fra alle Side som forældet ansete Toldlov, som vi nu have. Jeg kunde have fundet mig i meget, naar man vilde have iværksat en fornuftig gennemført Omordning af hele vort Skattevæsen, selvfølgelig derunder indbefattet en fornuftig og forsvarlig Forøgelse af Skatter paa Sprit, paa Spiritus. Det har man ikke villet; man har villet blive i det Spor, hvori de oprindelige Forslag vandrede; man har ikke en Gang ved Skatternes Overførelse til Landkommunerne villet taget noget som helst Hensyn til de mange højrøstede Klager, som tidligere ere fremkomne, mod det urimelige Fordelingsgrundlag, som man benytter, nemlig Hartkornets Størrelse. Man har, som det ses af Lovene, og som det ses af den ærede Kommissions udførlige Betænkning, aldeles intet gjort for at komme til en rimelig Ordning i saa Henseende. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Sca-